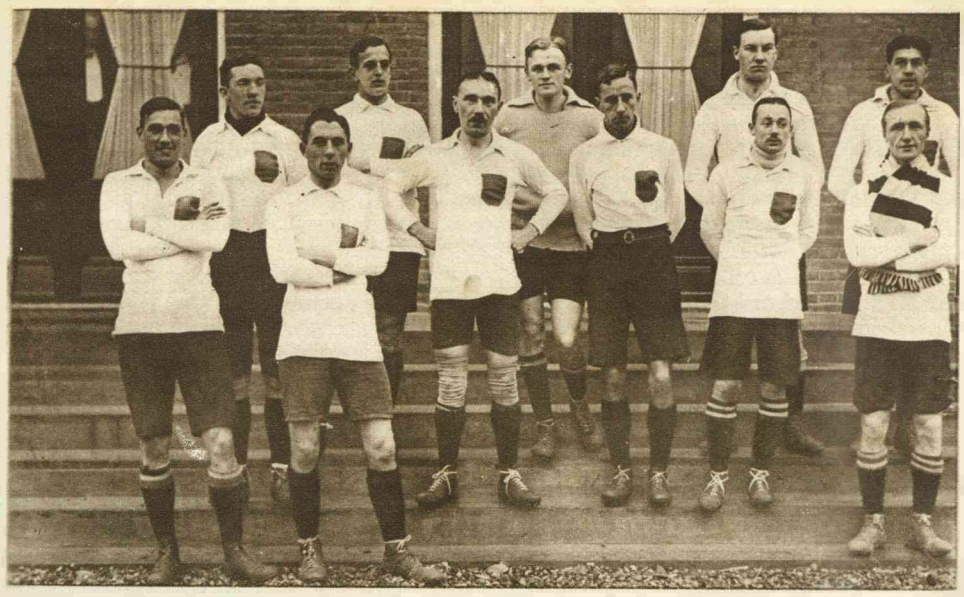

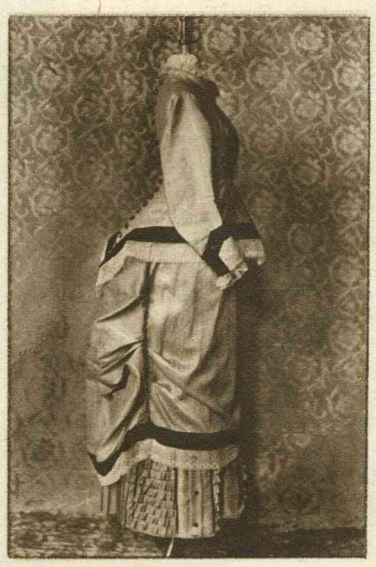

OM DEN GOUDEN ONAFHANKELIJKHEIDSBEKER.
Links: Het Nederlandsch elftal, dat met 5-3 het Rotterdamsche elftal verstoeg na een spannenden, emotievollen strijd, waarbij in de eerste tien minuten 5 doelpunten werden gemaakt.
Rechts: het Rotterdamsche elftal.

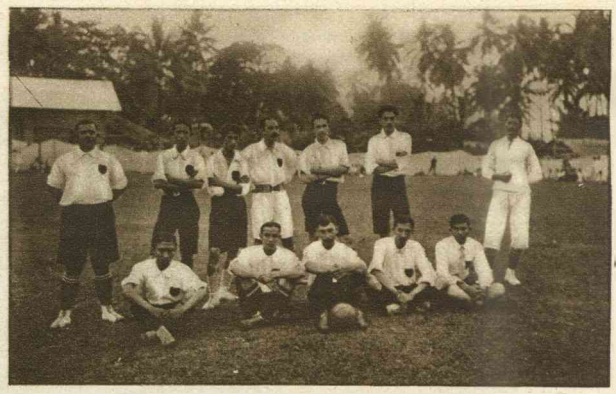
200 JAAR MODEKUNST.
In het gemeentelijk „Ermeler Haus" te Berlijn wordt door de vereeniging „Moden-Museum" een tentoonstelling gehouden van een groot aantal origineele oude kostuums uit de jaren 1700–1900, die alle uit privé verzamelingen afkomstig zijn en voor de eerste maal aan het publiek worden getoond. Van links naar rechts: Een wijnrood zijden kleed, dat voornamelijk op sledetochten werd gebruikt, 1839. Gebloemde japon van taft, 1840. Kleed van brocaat, 1850. Japon uit rosa Barege, 1880. Empire-kostuum van witte zijde, 1820.

UIT DE INDISCHE VOETBALWERELD
Gedurende de te Padang gehouden tentoonstelling (zie eenige nummers terug), hebben de 4 eerste-klasse elftallen Handel, Electron, Sparta en Spoor om den Pakan-Malam-beker gespeeld. De eindstrijd werd gevoerd op Koninginnedag tusschen Handel en Spoor, gewonnen met 3–0 door laatstgenoemde club. Links: het elftal „Handel"; rechts: het elftal „Spoor".

St. Nicolaas kapoentje,
Gooi wat in mijn schoentje

ST. NICOLAAS

Het is zeker wel de meest-populaire onzer feesten, de zoo algemeen door ouden en jongen gevierde „dag van Sinterklaas". Hij is ook niet ver meer, en wanneer dit nummer van ons tijdschrift in uw bezit zal zijn, „komt ginds de stoomboot uit Spanje weer aan". Doch vóór hij u met een bezoek zal vereeren, die goede Sint, willen wij u eens iets vertellen van hem.

Zooals u wel weten zult, heeft St. Nicolaas (eigenlijk Sint-her-Claes of heilige heer Klaas) altijd den naam gehad van een kindervriend bij uitstek te zijn, en dat we dit nog mededeelen, is niet om u iets nieuws te vertellen, doch alleen omdat we een van 's mans beste hoedanigheden niet onvermeld willen laten.

Hij leefde in de vierde eeuw en was bisschop van Myra, een zeestad in Lydië. Waaraan hij zijn naam als vriend van de kinderen te danken heeft, willen we u vertellen.

Op een goeden dag liep hij te wandelen langs het strand, toen hij een drietal kinderen gewaar werd, die om hun honger te stillen, mosselen gezocht en zich te ver in zee gewaagd hadden. Hun angstgeschrei deed hem niet lang besluiteloos staan: hij waagde zich in zee en redde de kleuters van een wissen dood.

Op een anderen keer deed hij drie kinderen uit den dood opstaan. Het zat zoo: De kinderen waren verdwaald geraakt en hadden een onderkomen voor den nacht gezocht bij een slachter die een boos man was, want zonder blikken of blozen slachtte hij de kinderen en zoutte hen in. Kort daarop komt Sint Nicolaas en verzoekt den man eveneens om een nachtverblijf. De slachter, die verbied vreesde te hebben voor den heiligen man, zette hem een goed avondmaal voor met ham. De bisschop echter, die wel wist wat er gebeurd was, vroeg den man of hij niet hebben mocht van het gezouten vleesch uit het vat in den hoek van het vertrek. De snoodaard, zich ontdekt ziend, schrok natuurlijk geweldig en wilde vluchten; doch de heilige houdt hem hiervan terug en zegt hem dat het beter was, zoo hij boete deed voor zijn booze daad. Sint Nicolaas gaat daarop naar het vat, legt zijn vingers op den rand en ziet: de kinderen herleven! Dat is schoon, vindt u niet, óók al zou het een legende wezen, en wèl verdient de goede man dus een vriend der kinderen genoemd te worden.

Zijn edele daden beperkte hij echter niet tot het rijk der kinderen: ook den jonkvrouwen was hij een ridderlijk beschermer. Luistert maar: Er was eens een onbemiddeld man, wiens dochters dreigden den slechten weg op te gaan, omdat ze, bij gebrek aan een uitzet, niet ten huwelijk werden gevraagd. Sint Nicolaas heeft medelijden met de arme zielen, die verloren zullen gaan en hij gooit, op drie achtereenvolgende avonden het voor het uitzet der meisjes benoodigde geld door het raam, op deze manier hun huwelijk mogelijk makend en henzelf reddend van het verderf.

En o, nog veel meer goede daden heeft deze heilige verricht, zoodat we maar zeggen willen, dat het heel goed te begrijpen is, dat het feest te zijner eere zoo populair is geworden, ja, dat alle bepalingen die ongeveer in de 17e eeuw werden uitgevaardigd en waarbij het Sinterklaasfeest als superstitieus werd geweerd, niets hebben uitgewerkt. In Duitschland zelfs had de Weihnachtsmann heel wat moeite om zijn waardigheid tegenover den Sint op te houden. Ook daar heeft de overheid de noodige verbodsbepalingen uitgevaardigd, hetgeen echter niét beletten kon, dat de jeugd bleef zingen:

„Sünderklaas, dat is een Edelmann,
Een Edelmann is hee.
Hee het een Brook van Krinten an,
Een Rock van Riesebree.
Sien Oogjes sünt Rosientjes,
Sien Haar is van Sötholt,
Sien lippen sünt van Sükkergood,
Sien Wangen sünt van Gold".

En nu de heilige van beschermer der meisjes verheven is tot huwelijksmakelaar, nu trouwlustige jonkvrouwen en jonkmannen hem als postillon d'amour gebruiken tot het overbrengen hunner wederzijdsche liefdesbetuigingen, nu is er heelemaal geen kans meer op, dat Sint heer Klaas, die zoo uitstekend en aardig de kunst van introduceeren verstaat, gemist zou kunnen worden. Gelukkig maar — Wien zouden de hopeloos- of angstvallig-verliefden in den arm moeten nemen, zoo Sint Nicolaas eens niet meer was? Wie zou hun hart, geïmiteerd van koekdeeg of suiker, moeten overbrengen aan haar of hem, wie(n) het reeds lang — zij het dan in stilte — toebehoort?

Nu we er toch een „harts"-kwestie van gemaakt hebben, willen we ook nog even vertellen, hoe het komt, dat het hart bij Sinterklaaslekkernijen zoo'n gewichtige rol speelt. In oude, heidensche tijden geloofde men n.l. dat met het eten van iemands hart, de hoedanigheden ervan in hem of haar, die het at, overgingen. Dit geloof is thans nog wijdverbreid bij verschillende wilde volkeren. Ook bestond nog lang het bijgeloof, dat het eten van een hart geluk en vruchtbaarheid aanbracht en booze machten bezweren kon. En zoo is het zenden van een (verliefd) hart op Sinterklaas nog een overblijfsel uit die oude tijden, toen men geloofde iemand op deze wijze vatbaar te kunnen maken voor de gevoelens waar zijn eigen hart van overliep, in onzen tijd meer speciaal die van liefde.

En nu eindigen wij, na u allen een vroolijk St.-Nicolaasfeest met vele en goede verrassingen te hebben toegewenscht.

Tan.